

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—'Η Άλφειά, μία αγαθή χωρική, παίρνει ένα πρωτό το θετό παιδί της, τον δεκαετατή Γαβριήλ, και τον δίδει στην Αθούσα των Τιμών του φεουδαρχικού πύργου των κομητών ντε Μοντγκομερ, ο οποίος δεκαπέντε χρόνια τώρα μένει χωρίς κύριο. Εκεί τον βάζει να καθήσει σ' ένα θρόνο και του αποκαλύπτει ότι είναι γιουός και κληρονόμος του τελευταίου κομητός ντε Μοντγκομερ, ο οποίος έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς πρό δεκαετασιών, χωρίς ποτέ να εξακριβώση κανείς τι απέγινε, αν και όλοι απέδωσαν την εξαφάνισή του στους εχθρούς του. Γι' αυτό τον λόγο μάλιστα, η Άλφειά ανάβηρε κρυφά τον γιουό του, από φόβο μήπως φρεί κι αυτός την τύχη του πατέρα του. Ο Γαβριήλ άκοιη την αποκαλύψι εχθρούς του πατέρα του και νά τους εκδιώκηθ. Ένωμεταξύ τρέχει στο σπίτι του Άγκερράν, ο οποίος έχει υιοθετήσει τη μικρή του φίλη Άρτεμιδα για νά της αναγγείλη τά ευχαρίσια νέα. Μά εκεί, η Άρτεμις, της οποίας κανείς ως τότε δέν ήξερε την καταγωγή, τόν πληροφορήσε ότι είχαν φτάσει μερικοί μεγάλοι άρχοντες εκ μερούς του πατέρα της και την πάντρεψαν, χωρίς νά θέλη κι' η ίδια, με τον δούκα ντε Κάστρο, μολονότι εκείνη ήταν άκόμα δώδεκα χρόνων.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Επί είκοσι λεπτά, πού μου φάνηκαν σάν είκοσι αιώνας, εξακολούθησε η Άρτεμις, έχωμενα μέσα στην έκκλησία, στο πλευρό του δούκου ντε Κάστρο, χωρίς νά έχω καμιά συναίσθησι του τί γινόταν γύρω μου. Έπειτα, σάν βγήκαμε έξω, ο δροσερός άέρας πού με χιτύησε στο πρόσωπο, με έκανε νά συνέλθω κάπως. Άκουσα νά με φωνάζουν όλοι κυρία δούκισσα και τότε άντελήφθη καθαρά πώς μ' είχαν παντρήσει πρό όλίγου. Άκούς, Γαβριήλ... Μί είχαν παντρήσει... Είμαι παντρεμένη...

—'Η άπάντησις πού νεσκού κόμητος Γαβριήλ ντε Μοντγκομερ ήταν ένα άγριο γέλιο.

— Άκου, Γαβριήλ, εξακολούθησε η μικρούλα Άρτεμις. Ημουν ως εκείνη τη στιγμή τόσο ταραγμένη, ώστε μόνο, καθώς ξαναγυρίζαμε από την έκκλησία στο σπίτι, σκέφτηκα για πρώτη φορά νά κυττάξω στο πρόσωπο το σύζυγό μου. Τόν είχα ιδεί βέβαια, μά δέν τόν είχα προσέξει καθόλου. Ω! καλέ μου Γαβριήλ, πόσο πού ώμορφος είσαι σί!... Τό άνάστημά του εινε μέτρον και, παρ' όλα τά πλούσια ρούχα του, φαινετα πολύ λιγώτερο κομψός από σένα. Έπειτα, αυτός έχει ύψος άγέωχο κι' επιτακτικό, ενώ εγώ είσαι τόσο γλυκός κι' ευγενής... Πρόσθεσε δέ σέ δλ' αυτά μαλλιιά κατακόκκινα και μία μακριά γενειάδα, επίσης κόκκινη... Θουσιόστρα, Γαβριήλ. Θουσιόστρα... Ο σύζυγός μου, άφου κοινοδένητσε λίγο με τόν ευνεγή έκείνο, πού παρουσιαζόταν ως άντικαταστάτης του πατέρα μου, με πληροφούσε και, πιάνοντάς μου τό χέρι, μου ελετε μ' ένα πολύ λεπτό χαμόγελο :

— Κυρία δούκισσα, συγχωρήσατέ με πού μά σκληρή ανάγκη με αναγκάζει να σάς αφήσω τόσο γρήγορα. Μά, καθώς ξέρετε, η χώρα μας βρίσκεται σέ πόλεμο με την Ισπανία κι' οι πολεμισται μου άπαιτούν την παρουσία μου κοντά τους. Έλλείπω ώστόσο πώς σέ λίγο καιρό θά έχω την εύτυχία να σάς ξαναδώ στην Αίδη, όπου θά πάτε άτ' αυτή τη βδομάδα νά έγνασταθίτε κοντά στην Αύτου Μεγαλειότητα τόν βασιλέα μας. Φροντίστε νά παραμείνετε εύθυμη και χαριτωμένη, όπως ταυράζετε στην ήλικία σας κι' εξακολουθήστε νά παιζετε, ενώ εγώ θά πολεμώ...»

Άφου ελετε τά λόγια αυτά, ο δούξ με φίλησε με οικειότητα στο μέτωπο και η μακριά του γενειάδα με ποίτησε, πράγμα πού δέν συμβάνει με σένα, αγαπητέ μου Γαβριήλ. Έπειτα, όλοι οι άρχοντες κι' όλες αυτές η κυρίες με χαϊρέτησαν κι' έφυγαν σιγά-σιγά, άφινοντάς με μόνο με τόν καλό μου Άγκερράν. Μά ούτε αυτός είχε καταλάβει περισσότερο από μένα άπ' όλην εκείνη την περιπέτεια. Του είχαν δώσει μόνο τά διαβάση την περγαμινή του βασιλέως, ο οποίος με διάτασε, καθώς φαίνεται, νά πάντρευτώ τόν δούκα ντε Κάστρο. Ο άρχων, ο οποίος άντιπροσώπευε την Αύτου Μεγα-

λειότητα, ονομαζόταν κόμητις ντε Υμιέρο. Ο Άγκερράν τόν άναγνώρισε, γιατί τόν είχε δει άλλτε μαζί με τόν κόμητα ντε Βιουτιέ, τόν άφέντη του. Ο Άγκερράν έπίσης με πληροφορήσε, ότι η κυρία ντε Λεβιστόν, η όποία, όπως σου ελετα, μ' έντυσε νύφη και η όποια κατοικεί στο Κάεν, θά ρθη μαζί άτ' αυτές πές ήμέρες με νά πάρη και νά με οδηγίση στην Αίδη. Αυτή εινε η θλιβερή μου ιστορία, Γαβριήλ. Ά, ξεχάσα νά σου πώ κάτι... Καθώς γύρισα στην κάμαρά μου, βρήκα μέσα σ' ένα μεγάλο κοντά μία ύπεροχη κούβλα και χωριστά άτ' αυτήν, όλα της τά άσπρόροινχα και τρία μεταξωτά φορεσιάτά της... Αυτά ήσαν τά γαμήλια δώρα του συζύγου μου. Έγνωνισα όμως τόν εαυτό μου προσβεβλημένο, γιατί άντελήφθη πώς ο σύζυγός μου με θεωρεί μικρό παιδάκι...

— Ω, καί, είσαι παιδί, Άρτεμις, της άποκρίθηκε ο Γαβριήλ, τού όποιου η όρη σιγά-σιγά είχε άποχωρήσει για νά δώση τη θέσι της σέ μία βαθεία θλίψη. Δέν είσαι άκόμα ούτε δώδεκα χρόνων. Γι' αυτό δέν είμαι πια θυμωμένος μαζί σου. Βλέπω όμως πόσο άδικο είσαι ν' αγαπήσω μία κόρη τόσο μικρή, σάν κι' εμένα, μ' ένα τόσο μεγάλο αίσθημα. Γιατί από τόν πόνο πού νοιώθω τώρα, Άρτεμις,

Η ήρωίς του μυθιστορήματος Άρτεμις ντε Ποατιέ. (Έργον του Ζάν Κουζόν — Μουσείον Λούβρου)

καταλαβαίνω πόσο σάς αγαπώ. Σου έπαυλαμείδωνο πώς δέν είμαι θυμωμένος μαζί σου. Μά αν ήσουν πού δυνατή, αν είχες περισσότερη θέλησι για ν' άντισταθίς σέ μία άδικη διαταγή, θά μπορούσαμε νά γίνουμε κι' οι δύο μας εύτυχοίμοι, άφου ξαναβρήκες τούς γονείς σου. Κι' εγώ, Άρτεμις, έχομαι νά σου άποκαλύρω ένα μεγάλο μυστικό. Μά τώρα πια εινε πολύ άργά. Η άδυναμία σου έκοιη τό νήμα της μοίρας μου, τό όποιο νόμιζα πώς είχα πιάσει επί τέλους. Θά μπορούσω τάχα νά τό ξαναπιάσω ποτέ ;... Προβλέπω, Άρτεμις, πώς θά σέ θυμιάσω σ' όλη μου τη ζωή και πώς οι παιδικί μου έρωτες θά κατέχουν πάντα τη μεγαλύτερη θέσι στην καρδιά μου. Έσύ, Άρτεμις, μέσα στη λάμψη της Αίλης, μέσα στο θόρυβο τών έορτών, θά ξεχάσης πολύ γρήγορα τόν σήντροφο της παιδικής σου ήλικίας, πού τόσο με λατρεύει...

— Ποτέ! φώναξε η Άρτεμις. Άκου μάλιστα κάτι κι' άπάντησέ μου. Θέλεις ν' άρνηθώ νά φύγω όταν θά ρθουν νά με πάρουνε, νά μη υποκύρω σέ καμιά παρακαλίσι, βεσιία η διαταγή και νά μείνω για πάντα κοντά σου ;

— Εύχρηστού, αγαπημένη μου Άρτεμις, μά στο έξής άνήκεις ένόπιον Θεού και άνθρώπων σ' έναν άλλον. Τό καθήκον σου ύταγορεύει νά μείνης πιστή σ' αυτόν. Καθένας μας θ' ακολουθήση τη μίση του. Έσύ θά πάς στην Αίδη κι' εγώ σπών πόλεμο. Ο Θεός νά δώση νά ξαναϊδιωθίμε μία μέρα.

— Ναι, Γαβριήλ. Θά σέ ξαναδώ !... Θά σ' αγαπώ πάντα !... φώναξε η Άρτεμις, λέφροντας με άναφυλλήτα στην άγκαλιά του φίλου της.

Μά εκείνη τη στιγμή, ο Άγκερράν φάνηκε σ' ένα δρομάκο του κήπου, συνοδευόμενος από την κυρία ντε Λεβιστόν.

— Ίδου την, κυρία, ελετε ο παλιός πολεμιστής, δείχνοντας την Άρτεμιδα. Ά! εδω είσαι, Γαβριήλ, έπρόσθεσε βλέποντας τόν νεαρό κόμητα. Έρχομαι στο Μοντγκομερ για νά σάς σπυνητήσω, δταν συνάντησα στο δρόμο τό άμάξι της κυρίας Λεβιστόν κι' άναγκάστηκα νά γυρίσω πίσω...

Τότε η κυρία ντε Λεβιστόν, άπειθυνομένη προς την Άρτεμιδα, ελετε :

— Κυρία δούκισσα, ο βασιλεύς παραγγείλε στο σύζυγό μου, ότι βιάζεται νά σάς ιδή και γι' αυτό άναγκάστηκα νά έπαυήσω την ύναχώρησί σας. Θά ξεκινήσουμε, αν εύρασεσείστε, σέ μία ώρα...

Φαντάζομαι πως ή προστομασίαις σας δέν ή' άποατήσουν πολύ χρό-
νο. Δέν είν' έσαι ;

Η Άρτεμις κούπαζε τή Γαβριήλ άναποφάσιστη.

— Ούόρος, τής ψηθύρισε εκείνος με σοβαρότητα.
— Έχω τήν εύχαρίστησι να σάς άναγγείλω, καλή μου κυρία
Λεβιστόν, ότι ό καλός σας δεύτερος πατέρας Άνγκερράν μπορεί να
σάς συνδέσσει κα' ότι μπορεί αύριο να ρθή να μάζ βρηή στο Άλαν-
σόν, άν αυτό σάς εύχαρισεί.

— Άν αυτό μ' εύχαρισεί! φώναξε ή Άρτεμις. "Ω! κυρία, δέν
μού ελπαν άόμοια ποιο είνε οι γονείς μου, μάλ' αυτόν θά τόν άνομάζω
πάντα πατέρα μου.

Και έδωσε τή χέρι της στον Άνγκερράν, ό όποιος τή γέμισε φι-
λήματα.

Έπειτα κούπαζε μέσα άτ' τή δάκρυα που θόλωναν τή μάτια της
τόν Γαβριήλ, που ήταν θλιμμένος και σκεφτικός.

— Πηγαίνουμε, κυρία, είτε
τότε ή κ. ντε Λεβιστόν, τήν ό-
ποία δλες αυτές ή καθυστερήσεις
έκαναν ν' άντισημονή. Συλλογι-
στίτε, ότι πρόκει να βρισκόμα-
στε στο Καέν πριν νυχτώσει...

Τότε ή Άρτεμις, πινυμένη
άπό λυγμούς, άποαισιωνήθηκε γρή-
γορα για ν' άνεβή στο δωμάτιό
της, άφοι προηγουμένως έκανε
νόημα στο Γαβριήλ να τήν πε-
ριμένη.

Ο Άνγκερράν και ή κ. ντε
Λεβιστόν τήν άκολούθησαν, ένό
ό Γαβριήλ περιέμενε.

Έπειτα από μιά ώρα, κατά
τή διάρκειά της οποίας ό Γα-
βριήλ φρότισε στο άμάξι όλα
τά πράγματα που ήθελε να πάρι
μαζύ της, ή μικροϋλά ξαναπαρου-
σιάστηκε ντυμένη κα' έτοιμη για
τό ταξείδι. Ζήτησε από τήν κυ-
ρία ντε Λεβιστόν, ή οποία τή
άκολούθησε σαν τή σιά της
τήν άδειά να κίνη για πτελευταί
φορά τή γύρο που κήπου, μέσ
στον οποίο είχε παίξει επί δώδε
κα χρόνια τόσο άμέριμα και τό
σο εύτυχημένα. Ο Γαβριήλ κα'
ό Άνγκερράν τήν άκολούθησαν
άπό πίσω.

Σέ μιά στιγμή, ή Άρτεμις
σπάθηκε σε μιά τραναφυλλά με
λεικά τραναφύλλα, τήν οποία
ό Γαβριήλ κα' αυτή είχαν φυτέ-
ψει τόν προηγούμενο χρόνο.

Η Άρτεμις ένοιε τότε δυό
ρόδα, κάρφωσε τή ένά στο φέ-
ρεμά της, άνάσασε βαθειά τή
έλλο και τή προσέφερε στο Γα-
βριήλ. Ο νέος ένοιωσε συγχρό-
νως να τού βάζη μέσα στο χέρι
του κάποιον χαρτί, τή όποιο έ-
κρυψε άμέσως στη ζώνη του.

Όταν ή Άρτεμις άποχωρέ-
τησε όλα τή δειντάκια, άποφά-
σισε τέλος να φύγη. Όταν έ-
φτασε μπρός στο άμάξι που θά τήν έπαιρνε, έδωσε τή χέρι της σ'
όλους τούς ύπηρέτες τού σπιτιού και σε μερικους χωριστους που βρι-
σκόντουσαν εκεί.

Η φτωχή μικροϋλά δέν είχε πειά τή δύναμι να μάλιση. Άληψί-
θυνη μονάχα στον καθένα τους, μιά φιλική κλίσι τού κεφαλιού.

Έπειτα άγκάλιασε τόν Άνγκερράν και κατόπιν τή Γαβριήλ, χω-
ρις ν' άνησχήση καθόλου για τήν παρουσία της κ. ντε Λεβιστόν.

Μέσα στην άγκαλιά τού φίλου της ξαναβρήκε πη φωνή της και
καθώς εκείνος της ψηθύρισε: «Άντιω, τού άπάντησε: «Όχι...
'Φρεδουάρ!...».

Τότε ή Άρτεμις άνέβηκε στο άμάξι της, τή όποιο ξεκίνησε ά-
μέσως με μεγάλη ταχύτητα.

Μόλις τή άμάξι έξαφανίστηκε σ' ένα στρίψιμο τού δρόμου, ό
Γαβριήλ άνοιξε τή χροτί που τού είχε δώσει ή Άρτεμις. Βρήκε
μέσα μιά μπουλά άτ' τή ώραία της ξαν-
θά μαλλιά, τή οποία τόσο τού έφρεσε να
φιλή.

Έπειτ' από ένα μήνα, ό Γαβριήλ έ-
φτανε στο Παρίσι και παρουσιαζόταν στο
δούκα Φραγκίσκο ντε Γιάξ με τ' όνομα
ύποκόμησ ντε Έζιές.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΓΚΑΙΤΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Γιόχαν Βόλφραγκ Γκάιτε.
(Πορτραίτο τού Καρόλου Βάνερ-1779)

III
ΜΕΤΑ ΞΗ ΧΡΟΝΙΑ

— Ναι, κύριοι, είτε ό δουξ ντε Γιάξ, κλειώνοντας στη σπηνή του,
στούς άρχοντες που τόν περιστούριζαν. Ναι, είμαι βέβαιος, ότι τήν
πρώτη Ίουνίου θά βρισκόμαστε μπρός στη Νεάπολι, άν αυτό άρθείσει
στο Θεό.

— Και στον Πάπα, αγαπητέ μου άδελφέ, τού άπάντησε ό δουξ
της Όμιάλης. Η Αυτού Άγιότης, ή όποία μάζ είχε ύποσχεθεί πως
θά μάζ ένίσχυσε, μάζ έχει εγκαταλείψει...

— Ο Πάπας Παύλος Β' ένδιαφέρεται πολύ για τήν έπιτυχία
των στρατευμάτων μας, είτε ό δουξ. Δέν θά μάζ άφήση χωρίς έν-
σχύσεις.

Και γυρίζοντας προς τούς άρχοντες, έπροσέθεσε :

— Και τώρα, κύριοι, καλήν
ώρεξι και καλή νύχτα...

Και γελώντας, τούς συνό-
δευσε όλους ως τήν πόρτα της
σπηνης του. Μόλις όμως ό
Φραγκίσκος ντε Γιάξ βοήθησε
μόνος του, ή άρρενωπή του φι-
σιονομία πήρε μιά έκφρασι ά-
ήσχη. Κάθισε μπρός στο τρα-
πέζι του και, σπρωίζοντας τή
κεφαλή του στο χέρι του, είπε:

— Πρόκει Ιουίνον να εγκα-
ταλείψω κάθε προσιονική μου
φιλοδοξία, να μείνω μονάχα ό
στρατήρος τού Έορδου Β' και
να περιοριστώ ν' άναστήσω τή
Μιλάνο και ν' άπελευθερώσω τή
Σιένα; Ίδοί, βρισκόμαι τώρα
στα έδάγη της Νεαπόλεως, της
οποίας άνεκρέσιμον να γίνω
βασίλευς. Μά βρισκόμαι χωρίς
σημιάχους, σε λίγο θά μείνω
χωρίς τρόφιμα κα' όλοι οι άρ-
χηγοί των στρατευμάτων μου,
με τόν άδελφό μου επί κεφα-
λής, έχουν άρχισει ν' άποθαρ-
ρύνονται κιάλας.

Έκείνη τή στιγμή, ό δουξ
ντε Γιάξ άκουσε κάποιον να
περπατά πίσω του. Γύρισε ζω-
ηρά, έξοργισμένος, μα άμέσως
ή όχη του πήρε γελιστή έκφρα-
σι, κα' άπύωσε τή χέρι του προς
ένα νέο άρχοντα.

— Έσύ είσαι, αγαπητέ μου
Γαβριήλ, είτε. Θέλει να μού
πής τίποτε ;

— Ναι, ύψηλότατε, άπάντη-
σε ό Γαβριήλ. Ήρθε ταχυδρό-
μος άτ' τή Γαλλία. Μού φαίνε-
ται πως σάς φέρνει έπιστολές
άτ' τόν ύψηλότατο άδελφό σας
καρδινάλιο τής Λωρραίνης. Θέ-
λετε να τόν εισαγάγω ;

— Όχι, άπάντησε ό δουξ.
"Ας δώση σ' εόας, αγαπητέ
μου ύποκόμη, πής έπιστολές
που φέρνει και φερετέ τες
σείς, σάς παρακαλώ...

Ο Γαβριήλ έπακλήθηκε, βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε, φέ-
ροντας τής έπιστολές τού δουκός ντε Γιάξ.

Τά Ξη χρόνια που είχαν περάσει από τήν αρχή της ύστορίας μας,
δέν είχαν μεταβάλει καθόλου τόν κόμητα Γαβριήλ ντε Μοντιγκουερύ.
Μονάχα τή χαρακτηριστικά του είχαν πάρει μιά έκφρασι πιο άντρι-
κεα και πιο άποφασιστική. Μάντευε κανείς βλέποντάς τον, έναν
άντρα, ό όποιος ήξερε τήν άξία του. Έξακολουθούσε όμως να έχη
πάντα τή ιδιο άγνό και παιδιάστικο μέτωπο, τή ιδιο τίμο κα' ειλ-
κρινές βλέμμα και τήν ιδία νεανική κα' άνοχητόκαρδη καρδιά. Έξ
άλλου δέν είχε κλείσει άόμοια τή εικοσιτέσσερα χρόνια του.

Όσο για τή δούκα ντε Γιάξ, αυτός ήταν τριάντα έφτά χρόνων.
Είχε ψυχή μεγάλη κα' εύγενική κα' ή άπογοητεύσει που είχε νοιώσει
στι ζωή του, είχαν άσπρίσει τή μαλλιά του σπούς κροτάφους του
και είχαν βαθυνώσει τή μάτια του. Άγα-
πούσε έξαιρετικά τόν νεαρό Γαβριήλ κα'
έννοιωθε να τόν τραβή προς αυτόν μιά ά-
κατανίκητη συμπάθεια.

Έχωρίσε μέσ' άτ' τή ταχυδρομείο του
μιά έπιστολή που έφερε τή οικόσημα τού ά-
δελφου τού δουκός της Λωρραίνης και πριν
τήν άνοιξη είτε στο Γαβριήλ. (Άκολουθεί)

